

חַת־ת לַשַּׁבַּת קוֹדֶשׁ פְּרָשֵׁת שְׁמִינִי שַׁבַּת הַחֹדֶשׁ שַׁבַּת מְבָרְכִים נִסָּן כ"ז אָדָר שְׁנֵי ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תִּמְיֵד עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִשׁ / שְׁבִיעֵי עִם רִשׁ"י

אם משהו נוגע בגופה של בעל חיים לא כִּשֵׁר שְׁמַת, הוא נהיה טמא. אם זה משהו שאין אפְּשָׁרוֹת להכשיר אותו יש לשבר אותו.
ה' אומר לנו לאכל רק בעלי חיים, עופות ודגים כִּשְׁרִים כְּדֵי שְׁנַהֲיָה קְדוּשִׁים, בְּדִיוֹק כְּמוֹ שֶׁה' קְדוֹשׁ.

תְּהֵלִים / יוֹם כ"ז לַחֹדֶשׁ פְּרָקִים ק"כ-קל"ד

היום אומרים את 15 שיר המעלות. כל פרק בתהלים היום מתחיל במלים "שִׁיר הַמַּעֲלוֹת" או "שִׁיר לְמַעֲלוֹת".

המלה מעלות פרושה מדרגות, מלשון עליה. הם מביאים אותנו לעלות קרוב יותר לה'.
חמש עשרה שירי המעלות נאמרו על ידי יעקב אבינו כְּשֶׁהָיָה בְּבֵית לְבָן. הם גם נאמרו על ידי דוד המלך כְּשֶׁחָפַר תְּעֵלָה מִתַּחַת לְמָקוֹם הַמְּקֻדָּשׁ וְהִגִּיעַ לְמִי תְהוֹם שֶׁעָמְדוֹ לְהַצִּיף אֶת כָּל הָעוֹלָם. דָּוִד שָׁאַל רַב אִם הוּא יְכוּל לְכַתֵּב אֶת שֵׁם ה' עַל פֶּסֶת חֶרֶס וְאַחִיתָפֵל אָמַר שֶׁהוּא יְכוּל וְדָוִד עָשָׂה זֹאת. הַמִּים הִחֲלוּ לָרֶדֶת, אוֹלָם יָרְדוּ עִמוֹק מְדִי. לְכֵן דָּוִד הִמְלִיךְ אֶמֶר 15 שִׁיר הַמַּעֲלוֹת וְהַמִּים עָלוּ 15,000 אַמּוֹת כְּדֵי שֶׁהָאֲדָמָה לֹא תִתְיַבֵּשׁ וְיֻכְלוּ לְצַמּוֹחַ עָלֶיהָ דְבָרִים.

האם ידוע לכם על עוד דברים הקשורים למספר 15 ביהדות? הנה חלק מהם:

- 15 שלבים בסדר פסח (קדש ורחץ...).

- 15 דְּבָרִים שֶׁנַּעֲשׂוּ מִדֵּי יוֹם בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ (אוֹמְרִים אוֹתָם בְּתַפְלָה בְּקֹטֶעַ הַמִּתְחִיל בְּמַלְיָם "אֲבֵי הָוָה מְסַדֵּר").
- 15 מְדַרְגּוֹת לְתוֹךְ בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
- הֵיוּ 15 שָׁנִים בָּהֶם חָיו בּו זְמַנִּית כָּל הָאָבוֹת, אֲבָרָהִם יִצְחָק וְיַעֲקֹב.
- הֵיוּ 15 שָׁנָה שֶׁכָּל הָאָבוֹת שֶׁל הַחֲסִידוֹת, הִבְעֵל שֵׁם טוֹב, הַמְגִיד וְהַאֲדָמוֹ"ר הִזְקֵן חָיו בּו זְמַנִּית.

תְּנִיא / לְקוּיֵי אֲמָרִים פָּרָק ל"ט (כ"ז אָדָר ב' שָׁנָה מַעֲוֹבֶרֶת)

אֲפֹשֶׁר לְחוּשׁ לְעֵתִים קֶצֶת בְּנִמְיֻכּוֹת הַרוּחַ
הַפְּנִיִם קֶצֶת נְפוּלוֹת

בְּגִלְל שְׁזָה לֹא נִשְׁמַע טוֹב בְּכָל־
שֶׁהַכּוֹנֵה שְׁלָנוּ דוֹמָה לְחֵיה.

אֲבָל אֵל דְּאָגָה, הִידְעָתֶם
לְמִי יֵשׁ גַּם בֶּן כְּזוֹ כּוֹנֵה?

לְמַלְאָכִים.

הֵם חָשִׁים כִּי בְּשֵׁהֶם מְשֻׁרְתִים אֶת ה' מִיְדֵי יוֹם.

(לְכֹן בְּלִשׁוֹן הַתּוֹרָה מְלַאָכִים נִקְרָאִים חַיּוֹת וְגַם בְּפָרוּט שֶׁל מַעֲשֵׂה מְרֻכְבָּה).

יֵשׁ לָהֶם כְּזוֹ חַיּוֹת כְּשֵׁהֶם מְקִיָּמִים

וּמְרַגְשִׁים אֶת ה' בְּכָל רִגַע מִמֶּשׁ

אֲזָ אָנוּ גַם בְּדִיוֹק כְּמוֹהֶם לְחוּשׁ זֹאת

בְּשִׂאָנוּ עוֹבְדִים אֶת ה'

~

צְדִיקִים הֵם אֲפֹלוּ בְּדַרְגָּה גְבוּהָ יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר מְלַאָכִים. הַיּוֹת שֶׁהַכּוֹנֵה שְׁלָהֶם מְשׁוּה אוֹתָם לְדַרְגַת מְדָבָר.
כַּעֲת נִבְחִין עַד כַּמָּה צְדִיקִים הֵם גְּדוּלִים. הִידְעָה הַזוֹ עוֹזֶרֶת לְחַזֵּק אֶת אֲמוּנַת חַכְמִים, לְבַטֵּחַ בָּהֶם,
הַיּוֹת שֶׁהֵם מְגִיעִים מְדַרְגָּה הַרְבֵּה יוֹתֵר גְבוּהָ מֵאֲתָנוּ- אֲזָ אֵיךְ נוֹכַל לְהִבִּין אוֹתָם?

~

כָּל הַדְּבָרִים שֶׁהַחַיּוֹת עוֹשׂוֹת הֵן בְּגִלְל שְׁכַכָּה ה' בְּרָא אוֹתָם. הֵם רְצוּת כְּדֵי לְהַשִּׁיג אוֹכֵל, הֵן בּוֹרְחוֹת
מִפְּנֵי דְבָרִים שֶׁמְסוּפְנִים לָהֶם, וּמִתְרַחֲקוֹת מִתּוֹפְעוֹת שְׁמִזִּיקוֹת לָהֶם.

בִּיכְלִתְנוּ לְקִים מְצוּוֹת וְלֵאָהֵב אֶת ה' בְּאִפְן דוֹמָה, אָנוּ מְקִיָּמִים מְצוּה בְּגִלְל שֶׁה' בְּרָא אוֹתָנוּ בְּצוּרָה
שֵׁיִשׁ לָנוּ אֵהָבָה אֵלָיו וְיֵרָאת שְׁמִים (זוֹ הָאֵהָבָה הַמְּסוּתֶרֶת וְכַח מְסִירוֹת הַנֶּפֶשׁ שֶׁאֵתוֹ נוֹלֵד כָּל אֶחָד
מִיִּשְׂרָאֵל).

צְדִיק מְקַדֵּשׁ זְמַן לְחֶשֶׁב עַל ה' וְלִהְתְּבוֹנֵן עַד כַּמָּה הוּא אוֹהֵב אוֹתוֹ. זוֹ דַּרְגָּה גְבוּהָ יוֹתֵר שֶׁל כּוֹנֵה,
כְּמוֹ שֶׁדַּרְגַת הַמְּדַבֵּר הִיא גְבוּהָ יוֹתֵר מִדַּרְגַת הַחֵי. אֲבָל אֵל לָנוּ לְהַצְטַעַר- מְלַאָכִים גַּם הֵם כִּי. הֵם
עוֹבְדִים אֶת ה' בְּגִלְל שְׁכַכָּה הֵם נִבְרָאוּ. וְעַדִּין, בְּגִלְל שֶׁאָנוּ צְרִיכִים לְעַבֵּד קֶשֶׁה יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר מְלַאָכִים, אָנוּ
מְקַבְּלִים שְׂכָר גְבוּהָ יוֹתֵר. עַל הַיְהוּדִי לְעֵשׂוֹת אֶתְכַפֵּיָה כְּדֵי לְקִים מְצוּוֹת וְלֹא לְעֵשׂוֹת אֶת מַה שֶׁהַגּוֹף שְׁלוֹ
רוֹצֵה שִׁיעֲשֶׂה. הַדְּבָר גּוֹרֵם לֵה' נַחַת רוּחַ מְרֻבָּה וּמֵאֲפֹשֶׁר לְהַשִּׁיג דְּבָרִים רַבִּים בְּשָׁמַיִם. לְכֹן בְּשִׁבְת וּבְרָאֵשׁ
חֲדָשׁ הַנִּשְׁמָה בְּגֹן עֵדוֹן מְקַבְּלַת לְעֵלוֹת לְדַרְגָּה גְבוּהָ יוֹתֵר שֶׁל רוּחַנִיּוֹת. דַּרְגָּה בֵּה הִיא חֲשָׁה מְאוֹד טוֹב כִּי
הִיא מְרַגֵּשָׁה מְאוֹד אֶת ה' בְּצוּרָה בְּרוּרָה מְאוֹד.

הנשמה עולה מגן עֵדן התחתון, שהוא עולם היצירה, לגן עֵדן העליון, עולם הבריאה. רק צדיקים מסוימים יכולים לעלות לעולם האצילות, ששם הוא מקום שבו מבינים את ה' והם צריכים קודם כל להבין הרבה מאוד ולדעת את ה' על מנת שיוכלו להעריך את הדרגה הגבוהה הזו. אבל נשמות רגילות יכולות רק, לבקר" בדרגות הגבוהות של הרוחניות, אבל המצוות שלנו נעשות חלק מאותן דרגות גבוהות של רוחניות. הנשמה בגן עד יכולה להרגיש את הקדושה שמאירה מהמצוות שקימה.

היום יום / כ"ז אדר ב'

בשנה שבה נכתב "היום יום" זו היתה שבת מברכים ניסן ופרשת החודש. הרבי מזכיר לנו על מנהגי שבת מברכים.

האם אתם מכירים את הספור על נדב ואביהו הבנים של אהרן הכהן שנכנסו למקדש ללא רשות ומתו? (זה מופיע בפרשת שמיני, אותה נקרא בתורה עוד זמן מה). הרבי רש"ב מסביר שהטעות שלהם היתה שהם עשו "רצוא בלי שוב". מה זאת אומרת?

רצוא הפונה שאדם רוצה מאוד להתקרב אל ה'. הוא נלהב מאוד כשלומד הרבה תורה וחסידות ורוצה מאוד להיות קרוב אל ה'.

אבל בגלל שהוא כל כך מתלהב, אדם עלול לשכח, שעוד יותר חשוב מלהתקרב אל ה' זה לעשות מה שה' רוצה. וזה שוב- לזכר שאפלו שאנו רוצים להיות מאוד קרובים אל ה' אל לנו לשכח שהדבר העקרי הוא לקיים את רצונו של ה'.

אחרי שהתרחש המאורע עם נדב ואביהו, ה' נתן הוראות כיצד לודא שכזו טעות לא תקרה שוב. ב"היום יום" של היום אנו רואים את המשמעות של הפסוק על פי החסידות ואיך הפסוק מלמד אותנו לדאג לכך שלא יהיה מצב של "רצוא בלי שוב".

ספר המצות / מצוות עשה י"א

היום בספר המצוות לומדים מצוה מאוד חשובה- **מצוות עשה י"א** - צריך ללמד וללמד תורה לילדים, התלמידים שלנו. צריכים לדאג שיודעים מספיק כדי שאם אפלו ישאלו אתכם שאלות, תדעו את התשובה תכף ומיד.

רמב"ם / הלכות תלמוד תורה פרקים ב', ג', ד'

פרק ב- ההלכה הראשונה ברמב"ם היומי היא שאם לעיר אין מורים לילדים קטנים שיוכלו ללמד תורה, מגיע לה להחריב. מכיון שהתורה של ילדים קטנים - עליה העולם עומד! בנוסף, ישנם הרבה בללים למורים, הם לא יכולים לעשות שום דבר אחר כאשר הם מלמדים וצריכים לודא שהכיתה שלהם לא גדולה מדי. למורה אסור לבעוס על התלמיד אם יש משהו שהוא לא מבין.

בפרק ג'- הרמב"ם מלמד עד כמה חשוב למוד התורה. כל יהודי יכול לזכות לכותר של תורה.

בפרק ד' ישנן הלכות מיחדות לתלמידים- אם לא מבינים משהו, צריך להמשיך ולשאל עד שמבינים. לומדים גם מתי מתר לקחת הפסקה מלמוד תורה. דגמה אחת היא מצוה שיש צורך לקיים ואף אחד אחר לא יכול לקימה. אבל ילדים לא מפסיקים מלמוד אפלו לא כדי לבנות את בית המקדש. עד כדי כך התורה שלהם חשובה.

מה חשוב לרבי? על מה חושב הרבי שזה פרויקט גדול ומיוחד?

פעם אדם עשיר הגיע לרבי ליחידות. הוא לא היה חסיד, אבל מאד העריף את הרבי והשלוחים. הוא אמר לרבי שהוא רוצה לתת כסף עבור "פרויקט גדול".

הרבי אמר לו שיתן תרומה גדולה לחב"ד בארץ עבור מבצע מצה. הרבי הסביר שחסידים מחלקים לשכנים וידידים ודואגים שלכל אחד תהיה מצה שמונה לליל הסדר. הדבר יכול לעלות הרבה כסף.

העשיר לא כל כך שמח עם מה שהרבי אמר. הוא רצה לעשות משהו גדול וחשוב, משהו שישאיר לאורך זמן. הוא לא רצה לשלם עבור מצה שאף אחד לא זוכר אחרי פסח. אבל הרבי הסביר לו: "שאלת אותי מה אני חושב על פרויקט גדול- בשבילי, זה מה שאני חושב שהוא פרויקט גדול".